

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Αυτήσου με, Θέ μου, στο δρόμο που πήρα,
χωρίς, ως το τέλος, να ξέρω το πώς,
— χωρίς να 'χω μάθει, με μια τέτοια μοίρα,
που κρίμα με δίνει, και ποιός ό σκοπός!

Αυτήσου τά χρόνια που πᾶνε χαμένα,
προτού ή νύχτα πάλι βαριά ν' ἀπλώθει,
ζητώντας τους άλλους, ζητώντας και μένα,
ζητώντας εκείνο που δέ θα βρεθεί!

Αυτήσου όλα κείνα που πᾶνε τοῦ χάκου,
γιατί έτσι τους είπαν πώς είναι γραφτό,
και γίνονται χῶμα, στά βάθρη ενός λάκκου,
χωρίς να γυρέψουν το λόγο γι' αυτό!

Αυτήσου και κείνα, αυτήσου και μένα,
— και μένα, που πάω με καρδιά στρογγυλή,
ζητώντας μια λύση, σε πράγματα ξένα,
που δεν ἔχουν, Θέ μου, καμιά λογική...

Λιγάκι να κάνω πώς κάτι με σέρνει,
λιγάκι να φέξει, μέσ στά σκοτεινά,
κι ἀμέσως ή μοίρα μου τὸ ξαναταίρνει,
κι ἀμέσως ή νύχτα γυρίζει ξανά...

Αυτήσου σε, Θέ μου, στην ἀπόγνωσή μου,
αυτήσου τή φλόγα που μάταια σκορπῶ,
— αυτήσου με μέσ στην ἀγανάκτησή μου,
να ζω δίχως λόγο, και δίχως σκοπό...

ΤΟΠΙΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

"Εν' ἀλλόκοτο φεγγάρι, σὰν ἕνα κομμάτι πάγου,
πεθαμένο καὶ στημένο μὲς στὴ μέση τοῦ πελάγους,
μιὰ βουβὴ μεγάλη ἔσφα, πρὸ γυμνῆ κι ἀπὸ παλάμη,
μ' ἕνα γέριχο, θλιμμένο, τραγικὸ μικρὸ καλάμι,
κι ἕνας ἴσχυριος — ἕνα κάτι, πού δὲν ἔσφα τί ἔχει χά-
σει,
κι ἀπὸ τότε φέρνει γύρα, μὴ μπορῶντας νὰ ἦου-
χάσει,
— παγωμένο, τὸ χαμένο κι ὄλο φῶς ἐκεῖνο τρῖο,
σιωποῦσε, κι ἀγρυπνοῦσε, μὲς στὴ νύχτα, μὲς στὸ
κρῦο...

ΟΤΑΝ ΒΡΑΙΝΑΖΕΙ

"Ὅταν βραδιάζει, μέσα μου, ξυπνοῦν τὰ περασμένα.
Ξυπνοῦν ἀργά, σὰ μουσικὲς νεκρὲς ἀπὸ καιρὸ,
— σὰ μουσικὲς τοῦ χάθηκα, καὶ τοῦ τις λαχταρῶ,
κι ἔρχονται πάλι, μαρινὰ κι ἀνέλπιδα, σὲ μένα.
πόθοι, παράτονα παλιά, νοσταλγικὲς φωνές,
λόγια βαθιά κι ἀξέχαστα, κι ὠστόσο ξεχασμένα,
παράξενα χυμωρικὲς ἀγάπτες μακρινές,
ὅπως ἡ φλόγα μιᾶς ἀνῆϊς, ὑψώνονται σὲ μένα!
Μιὰ βρῦση, τότε, μαρινή, μοῦ λύνεται ξανά,
καὶ τὸ τραγοῦδι ρυθμικὸ στὰ χεῖλη μου ἀνεβαίνει,
— ἕνα τραγοῦδι καθαρό, καθὼς τὰ δειλινά,
πού μέσα του λυτρώνονται, καὶ ζοῦν οἱ πεθαμένοι...

ΕΛΠΕΙΑ

Δε μοιάζουμε μόνον τ' ἄργά βήματά μου,
— κι ὠστόσο δε νιώθω κανένα κοντά μου,
τὴν ἴδια τὴ μοίρα νὰ ζεῖ:
κάτι ἔχει μεγάλο κοπεῖ μεταξὺ μας,
καὶ μένουμε μόνοι, μέσ στην ὕπαρξή μας,
ἐνῶ περπατοῦμε μαζί...

Τὰ χρόνια μας πᾶνε, κι ἐκείνα, χαμένα:
σὸ δρόμο τοῦ πῆρα, δὲ βοῆκα κανένα,
τοῦ νὰ ἔχει χαρεῖ μερικά·
κι ὠστόσο, τὸ λίγο τοῦ γνώρισα γύρω,
μὲ κἀνει καὶ λιώνω, μὲ λάγνεμα στείρο,
γιὰ πράγματα χιμαρινά...

Τί τ' ὄφθαλος, ὄμμασι; Τὸ βράδυ σιμώνει,
κι ἐμεις ὄλο πᾶμε, πιὸ ξένοι, πιὸ μόνοι,
καθέννας μ' αὐτὸ τοῦ ποθεῖ·
κι ὠστόσο ἡ καρδιά μου πῶς δίνεται, Θε μου!
Θαῤρῶ δὲν τὴν εἶδα νὰ θέλει, ποτὲ μου,
μὲ τὸσον καημὸ νὰ δοθεῖ...

Μᾶς φέρνει τὸ κύμα, καὶ πᾶμε, θλιμμένοι,
στ' ἀπέραντο βράδυ τοῦ μᾶς περιμένει,
χωρὶς ἓνα φῶς πουθενά!
Προφταίνουμε, μόλις, δυὸ λόγια νὰ ποῦμε,
νὰ ποῦμε δυὸ λόγια, σ' αὐτοῦς τοῦ ἀγαποῦμε,
— κι ἀμέσως βυθᾶμε ξανά...

ΣΩΤΗΡΗΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Κι ὅταν θὰ ρθεῖ ἡ στιγμή, καὶ πάλι,
νὰ κατεβῶ πρὸς τὸ βυθό,
χωρὶς τὴν πίστη, τοῦ ἔχουν ἄλλοι,
μὰ καὶ χωρὶς νὰ φοβηθῶ,

μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ περιμένει
τὴν ὄρ' αὐτὴ, σὰν ἔραστή,
(τόσο εἶναι ταλαιπωρημένη,
καὶ τόσο τοῦ ἔχει κουραστέι),

δὲ θά'χω, νὰ μὲ συντροφέψει,
καμιὰ παρήγορη φωνή,
— μὰ θανατώνοντας τὴ Σκέψη,
τοῦ τῶρα μὲ δολοφονεῖ,

σὰν ἓνα φέρετρο τοῦ κἀίνει,
θὰ γείρω, πάλι, σὸ βυθό,
ζητώντας, μόνο, τὴ γαλήνη,
τοῦ εἶχα προτοῦ νὰ γεννηθῶ...

ΝΑΠΟΛΕΟΝ ΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΛΥΠΗΣΟΥ...

Λυπήσου έκλεινος που πονοῦν,
βουβά κι ἀνώφελα, γιά κάτι,
καί παίνουν, γιά νά λησημονοῦν,
τῆς ζωῆς κάποιο ἄθλιο μονοπάτι·

Λυπήσου αὐτούς που ἔχουν χάθει,
μές στή θλιμμένην ὑπαρξή μας,
κι ἔγιναν ἀνιγμία βαθύ,
μιὰ καί δὲν εἶναι μετὰξὺ μας·

κι αὐτόν, κι αὐτόν που ἀναπολαεῖ
τὰ περασμένα του λυπήσου:
μιὰ ὄμωσ, ἀκόμια πιὸ πολὺ,
τίς ὥρες τῆς βαθιᾶς σιωπῆς σου,

λυπήσου αὐτούς, που, μιὰ φορά,
μὲ φτερά ζοῦσαν, καί τὰ χάνουν,
καί δὲν τοὺς μένει ἄλλη χαρά,
παρὰ ἡ χαρὰ πῶς θὰ πεθάνουν...

ΣΟΦΗΡΗΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ἄπόψε ἀγάπησα τὰ μάτια μου,
κοιτώντας τα μέσ στον καθρέφτη:
νά 'ταν τὸ φῶς, που, μέσ στην χάρμαρα,
τόσο λεπτά κι ἀνάερα τέφτει;

Νά 'ταν τὸ ρόδο τὸ ἀπριλιάτικο,
που τὸ 'χα βάνει στή γωνία,
νά μὴν τὸ δῶ νά παραδίνεταί
σὴν βοαδινὴ τὴν ἀγωνία;

Νά 'ταν, ἀλήθεια, τὸ τριαντάφυλλο,
που ξεψυχοῦσε στὸ ποτήρι,
— ἡ κάποιοι πόθοι που μὲ παίδευσαν,
καί που εἶχαν ἀπομείνει στειροί;...

τὸ ρόδο που 'σβηγε, τὸ πάθος μου,
τὸ παραθύρι, που δὲν κλείνω,
— ἡ μήπως ἐπειδὴ σέ κοίταζαν
τόσο πολὺ, τὸ βράδυ ἐκείνο;...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΝΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

‘Απόψε στὰ χαμόγελά σου έλουόθηκα,
λυποθυμάει σάν πιό γαλάζια ή δωση...
‘Επέθανες όλόχαφρη σάν όνειρο,
αύγουλα που θολώνει πριν φωτίσει!

Και ό τάφος όπου σ’ έσυρε άπ’ τής μάνας σου
της έρημης τά πονεμένα τά φιλιά,
για να μη νιώσεις του θανάτου τó ανατριχίλασμα
σου ζέστανε την παγωμένη του άρχαλιά...

‘Απόψε, σάν έλουόσθη στην ψυχούλα σου,
φεγγεβολαει πιό άθωα ό Παλαξία!
Κοιμήσου άπό τά χάδια τής μανουλάς σου
σέ μαύρα χύματα γλυκιάς άνυπαρξίας...

Κοιμήσου άγνή... Τό κυταράτσι είναι όμορφο,
έχει και ό τάφος τά λευκά όνειρά του:
άλλοι όνειρεύονται άπό πάνω άπό τή γή
και άλλοι, βαθιά, όνειρεύονται, άπό κάτω...

ΣΟΤΗΡΗΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΔΕΥΚΕΣ ΨΥΧΟΥΛΕΣ

‘Αρπάξα κάποιους στίχους μου στά δάχτυλα,
τους έσκισα, τους σπάρραξα, ένα-ένα
τά χίλια κομματάκια τους κουρέλιασα
και τά χαρτάκια έπέταξαν θλιμμένα...

Και σά λευκές ψυχούλες μου έφανήκανε...
Τό τριξισμό τους ήταν μοιρολόι!
Τρεμουλιαστές στον άνεμο έκοιλούμπησαν
και άγάλια έγλυκαστάδαξαν στη χλόη...

...Είναι στιγμές που πνίγομαι, που πνίγομαι,
άνοιγω τó παράθυρο και μένω!
δρόβαθα σά να με στραγγαλίζουνε,
μέ σκίζει κάποιο δάχτυλο κρυμμένο!

Καί, άχι, τά χαρτάκια τάχα δεν έπνεσαν;
Ποιός ξέρει σέ ποια γλώσσα κρυφοκλάινε...
Μά ό Πόνος τις ψυχές έχει χαρτάκια του.
...Κλάψε, καρδιά μου, στίγε σταραγμένει!...

ΝΑΠΟΛΕΟΝ ΑΛΠΑΘΙΩΤΗΣ

17

ΠΟΙΗΤΗΣ

Πόσο βαθύ κι άσχημάντο, συνάμα,
τῆς Ζωῆς σου και τῆς Τέχνης σου τὸ δράμα,

σ' ἔνα παιχνίδι μάταιο και γελοίο,
τοῦ Νοῦ σου νὰ σκορπᾷς τὸ μεγαλεῖο!

Μέρα-νύχτα νὰ παίζεις μετ' τις λέξεις,
πῶς, πρέπει, μεταξὺ των, νὰ τις πλάξεις,

και πῶς, μάξι, νὰ σμίξεις κάποιους ἤχους,
ὥστε νὰ κλείσεις τ' "Ονειρο σὲ στίχους!

Πόσος κόπος και πόνος κι άγωνία
νὰ πλάσεις άπ' τῆ θλίψη σου άμμονία,

— και νὰ τὴν πλάσεις μ' ἄλους σου τῶς τρόπους,
γὰ νὰ τὴν ξαναδώσεις στοὺς άθροώπους!

Μήτε κι άληθινὰ που ξέρω πράμα
πὸ θλιβερό, άπ' τοῦ Πόνου σου τὸ δράμα,

τοῦ Πόνου αὐτοῦ, που στέργει, γὰ κλουβί του,
τὸ χῶρο ἑνὸς άθροώπινου άλφαβήτου!

ΣΟΤΗΡΗΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

...Κι άφοῦ, σάν τὰ μικρὰ παιδάκια, παίζεις,
τόσον καιρό, μετ' ρίμες και μετ' λέξεις,

κι ἄδες σου τις άλπίδες άφανίσεις,
χαμένος, ἄλος, μετ' στις άναμιήσεις,

μόλις φανοῦν οἱ πρῶτες μαῦρες τύψεις,
κι ἔθ' ἡ στιγμή νὰ σχύψεις, νὰ μὴ σχύψεις,

μὰ παironοντας, μάξι, τὸ θησαυρό σου,
τὸ Γολγοθά σου ανέβα, και σταυρώσου!...

ΝΑΠΟΛΕΟΝ ΑΠΑΘΙΩΤΗΣ